

tidligere havt Leilighed til at udtale mig derom, og jeg tilstaaer, at jeg kun kan forstaae det Forsvar, man har ført, derved, at man forudsætter en Sætning som den, at Ministeren kan gjøre med Reservecapitalen, hvad han vil, naturligvis paa hans Ansvar; men Spørgsmaalet om Ansvar ligger ikke for, og Ansvaret vil ialtsald ikke være tilstrækkeligt betryggende. Jeg vil gjøre de Herrer opmærksom paa, hvad Enden vil kunne blive; dersom man forudsætter en saadan almindelig Bemyndigelse for Indenrigsministeren til at gjøre ved Reservecapitalen hvad han vil — vil Ministeren da ikke have Midler ihænde til ved enhver Leilighed, hvor der foreligger en Lov, vedtagen her i Thinget, som har en finantiel Side, at samarbejde os, og vil han ikke være istand til ved Hjælp af Reservecapitalens Midler at kunne underminere Lovens hele Betydning? Jeg beder de ærede Herrer betragte den foreliggende Sag i denne Retning; jeg ønsker ikke at dvæle ved dette, som jeg anseer for at være den uheldigste Side af Sagen, og det er allerede saa tilstrækkeligt omtalt, at jeg ikke skal forbyde mig deri, men jeg beder vel lægge Mærke til, om der ikke ved denne Brug af Reservecapitalen er handlet saaledes, at det ikke kan forsvares ligeoverfor Loven af Abee Marts 1857, om den jydsk Jernbane. Naar der fremdeles er sagt: Ja, det er en slem Sag, men der kan ikke gjøres Noget ved den Ting nu, vi maae finde os i at tage Byrden af den Foranstaltning, som Ministeren har truffet paa vore Vegne, saa siger jeg: det er rigtigt, naar Ministeren ikke overskrider det, som maa anses at ligge i hans Fuldmagt, men jeg siger tilige nu som i mit første Foredrag angaaende denne Sag, at der er en i Forholdets Natur begrundet Begrændsning, som han ikke kan gaae uden for uden at overskride sin Competence, og det er steet i dette Tilfælde. Jeg skal nu vende tilbage til det Spørgsmaal, som foreligger, nemlig Vedtagelsen af det af Udvalgets Fleertal stillede Forslag. Jeg troer at have godtgjort, at der ikke er den allerfjerneste Hensigt til ved dette Forslag at lægge den høitærede Minister nogen Hindring i veien for at staae Monarchiets Finantsminister hi, forsaavidt det kan skee uden tillige at opgive vort berettigede Herredømme over Reservecapitalen.

vi gaae, men ikke videre, og det er vor fuldkomne Overbeviisning, at den høitærede Indenrigsminister ikke kan undvære den Bemyndigelse, som her bliver ham tilbudt. Naar det endelig oftere er udtalt, at man vilde svække Regjeringens Anseelse og Statens Credit paa Europas Marked ved at vedtage en Afstemning som den, her foreligger, da skal jeg slutte mig til det, som allerede fra forskjellige andre Sider udtrykkelig er fremhævet, at her ikke er Spørgsmaal om, at Finantsministeren ikke skal holde den Contract, der er indgaaet ligeoverfor den fremmede Contrahent; det er der ikke Tale om, der er kun Tale om at væge sig imod det, som vi ikke kunne skjønne rettere end er administrativt Overgreb. Jeg kan i det Hele taget ikke overbevise mig om, at det for Landets Credit skal have nogen svækkende Betydning, at vi vedtog dette Forslag; skal Noget kunne svække Landets Credit, saa er det efter min Overbeviisning Sagen selv, men ikke den Omstaaelse, den her har faaet.

Indenrigsministeren ad interim:

Der er under den langvarige Forhandling af denne Sag forefaldet en Mængde forskjellige Ytringer, som jeg imidlertid ikke nærmere skal gaae ind paa, da Forhandlingerne, hvis jeg vilde gjøre det, derved vilde blive endnu mere trættende; jeg skal derfor holde mig til nogle ganske enkelte Punkter, som jeg troer kunne trænge til nærmere Oplysning. Den ærede Rigsdagsmand fra Mariager (A. Hage) fremhævede den store Forskiel, hvori de kongelige Obligationer staae til de garanterede Actier; jeg har overmaade megen Tillid til den ærede Rigsdagsmands finantzielle Erfaring, men det forekommer mig imidlertid ikke, at den Maade, hvorpaa han brugte dette Exempel, indeholdt noget Beviis; jeg antager, at det af ham fremførte Resultat kan være meget rigtigt, men jeg troer ikke, at Beviiset, som skal ligge deri, er holdbart. Naar han saaledes har sammenlignet det engelske 3 pCts. Laan med de 4 pCt. garanterede Jernbaneactier, saa maatte han have taget med i Betragtning den særegne Beskaffenhed ved dette Laan, thi først da er det, at man kan komme til en rigtig Sammenligning. Hvad der holder det engelske 3 pCts. Laan saa høit, er